

ρόδον ἐρυθρόν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κόμης διὰ πόρπης ἀδαμαντίνης καὶ οὐδὲν πλέον.

Αἴφνης ἡ κυρία Σκώτ παρατηρήσασα ὅτι ὁ Ἰωάννης κατείχετο στρατιωτικώτατα ὑπὸ τῶν δύο τέχνων τῆς :

— «ὦ! ἀνεφώνησε, σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε! Ἄρῃ! Μπέλλα!...»

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἀφῆσκέ μου τα.

— Καὶ δὲν εἰσέχετε πόσον λυποῦμαι διότι σὰς κάμνω νὰ δειπνήσετε τόσον ἀργά! Ἀκόμα δὲν κατέβη ἡ ἀδελφὴ μου. Ἄ! νὰ την.

Εἰσῆλθεν ἡ Μπεττίνα. Τὸ αὐτὸ ἐκ μουσελίνης λευκῆς φόρεμα, ἡ αὐτὴ σωρεῖα τῶν τριχάπτων, τὰ αὐτὰ ἐρυθρὰ ρόδα, ἡ αὐτὴ χάρις, ἡ αὐτὴ καλλονὴ καὶ ἡ αὐτὴ φαιδρά, ἀξιεράστος καὶ εἰλικρινὴς ὑποδοχὴ.

— Εἰμαι δούλη σας, πᾶτερ Κωνστάντιε. Μ' ἐσυγχωρήσατε τὴν προχθесινήν μου ἀδιακρισίαν;

Ἐπειτα δὲ στρεφόμενη πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὀρέγουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα :

— Καλημέρα, κύριε... κύριε... Νὰ τα! δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸ ὄνομά σας... καὶ ὅμως μὲ φαίνεται ὅτι εἰμεθα παλαιοὶ φίλοι... κύριε ;...

— Ἰωάννη Ραιναῖδε.

— Ἰωάννη Ραιναῖδε... μάλιστα. Καλημέρα, κύριε Ραιναῖδε!... Ἀλλὰ, σὰς δίδω τὴν εἰδησιν ἀπὸ τοῦδε εἰλικρινῶς ὅταν θὰ γεινώμεν ἐντελῶς παλαιοὶ φίλοι, μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, θὰ σας λέγω ἀπλῶς κύριον Ἰωάννην. . . Πολὺ εὐμορφον ὄνομα εἶνε τὸ Ἰωάννης.

Ἦλθέ τις ἀναγγέλλων ὅτι τὸ δεῖπνον εἶν' ἔτοιμον, αἱ δὲ παιδαγωγοὶ προσελθοῦσαι παρέλαβον τὰ παιδιά. Καὶ ἡ μὲν κυρία Σκώτ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἡμερινοῦ, ἡ δὲ Μπεττίνα τὸν τοῦ Ἰωάννου. . . Καὶ μέχρι μὲν τῆς ἐμφανίσεως τῆς Μπεττίνας ὁ Ἰωάννης διανοεῖτο : «Εὐμορφότερα εἶνε ἡ κυρία Σκώτ!» ἀλλ' ὅτε ὅμως εἶδε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Μπεττίνας εἰσδύσαν ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐκείνην στρέφουσιν πρὸς αὐτὸν τὸ ἐρασμιώτατον πρόσωπόν της ὁ Ἰωάννης διανοήθη : «Εὐμορφότερα εἶνε ἡ μὲς Πέρσιβαλ!» Ὅτε δὲ ἐκάθισε μετὰ τῶν δύο νεαρῶν ἀδελφῶν, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ προτέραν ἀμνηχανίαν, οὕτως ὥστε παρατηρῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, δεξιόθεν ἡσθάνετο ὅτι ἐκινδύνευε νὰ γείνη ἐρωτόληπτος, παρατηρῶν δὲ πρὸς τὰριστερὰ ἐβλεπεν ὅτι ὁ κίνδυνος παρευθὺς μετετίθετο καὶ μετέβαινε πρὸς τὰ ἀριστερὰ.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Δ'

Θηρεύων ποτὲ Ἑρρίκος ὁ Δ' βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ ἀποχωρισθεὶς τῆς ἀκολουθείας του ἐπλανήθη εἰς τὸ δάσος, ἔνθα ἀπῆντησε χωρὶν κατῆμενον ὑπὸ τι δένδρον.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

— Περιμένω νὰ περάσῃ ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἄν θέλῃς νὰ καθήσῃς 'ς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀλόγου μου, θὰ σὲ πᾶγω ἐγὼ 'ς ἕνα μέρος ὅπου νὰ εἰμφορέσῃς νὰ τὸν ἰδῇς ὠραιότατα.

Ὁ χωρικός ἰππεύει, καθ' ὅδον δὲ ἐρωτᾷ τὸν συναναβάτην του πῶς εἰμφορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν βασιλέα.

— Θὰ παρατηρήσῃς ἐκεῖνον ποῦ θὰ φορῇ τὸ καπέλλο του, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἔγχαλουν τὰ δικά τους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ βασιλεὺς ἀνευρίσκει τὴν ἀκολουθίαν του, ὅλοι δὲ οἱ αὐλικοὶ ἀποκαλύπτονται ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν.

— Ἐ, λοιπόν! λέγει πρὸς τὸν χωρικόν, ποῖος εἶνε ὁ βασιλεὺς;

— Μὰ τὴν ζωὴ μου, ἀποκρίνεται ὁ ἔξυπνος χωρικός, ἡ τουλόγου σου πρέπει νὰ εἴσαι ἡ ἐγὼ, γιὰτὶ ἀπ' ὅλους ἐδῶ μόνον ἡμεῖς οἱ δύο εἵμαστέ μὲ τὸ καπέλλο 'ς τὸ κεφάλι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἀκόλουθον λίαν χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον διηγοῦνται περὶ τοῦ κ. Δ*, ἀνδρὸς εἰς ἄκρον φιλανθρωπῶν.

Εἶχε μεταβῇ παρὰ τινι τῶν πλουσίων ἵνα τοῦ ζητήσῃ συνδρομὴν ὑπὲρ πτωχῆς τινος καὶ ἀναξιοπαθούσης οἰκογενείας· ἀλλ' ὁ πλούσιος, εἰς κκκὴν ὥραν εὐρισκόμενος, τὸν ἀποπῆρε μὲ τρόπον προσβλητικόν.

— Κύριε, λέγει ἄξιοπρεπῶς ὁ Δ*, ἡ προσβολὴ εἶνε δι' ἐμέναν. Τώρα διὰ τοὺς πτωχοὺς, σὲ παρακαλῶ.

Κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξάρτησιος πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τῶν στρατηγῶν αὐτῶν, ὀνόματι Arnold, προδῶσας τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα ἡτομόλησεν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ διεκρίθη κατόπιν διὰ τὴν θηριώδη αὐτοῦ σκληρότητα. Τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα τὸν συλλάβουν. Ἡμέραν δὲ τινὰ, καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐκινδύνευσε νὰ συλληφθῇ, ἠρώτησεν ἕνα τῶν αἰχμαλώτων τί θὰ τὸν ἐκάμνον οἱ συμπατριῶταί του ἐάν ἐπιπτεν εἰς χεῖρας αὐτῶν. — Ἡθέλαμεν, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, χωρίσει πρῶτον ἀπὸ τὸ σῶμά σου τὸν πόδα, ὁ ὅποιος ἐπληρώθη ὅτε ὑπηρετεῖς τὴν πατρίδα, καὶ κατόπιν θὰ ἀπηχογνίζαμεν τὸ λοιπόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅπως τὸν σίδηρον κατατρώγει ἡ σκωρία, οὕτω τὸν κακὸν ὁ φθόνος.